

[Kim Behnke]

Så er der det, der har været hovedargumentet både fra forsvarsministeren og jo i særdeleshed fra Venstres og De Konservatives ordførere, nemlig at der ligger et forsvarsforlig, og det skal overholdes.

Bevares, i det omfang man ønsker at overholde det forsvarsforlig, så skal man selvfølgelig gøre det, men situationen er jo den – i hvert fald så vidt jeg har kunnet læse mig til i pressen; det er ganske vist ikke noget, der er foregået her i Folketinget – at der i øjeblikket forhandles om en forlængelse af forsvarsaftalen. Der tales om nyt forsvarsforlig etc., og dér kan det da undre, at hverken Venstres eller De Konservatives ordførere går op og siger: Ja, og i den anledning havde vi stillet et krav, nemlig at spørgsmålet om Statens Konfektion ikke længere var omfattet af forsvarsforliget, for – så vidt jeg husker, var det dagbladet Børsen, der skrev det – Statens Konfektion nåede jo nok ikke uden for staten og blev privatiseret før på det tidspunkt, hvor Socialdemokratiet opgav sin sikkerhedspolitiske modstand.

Det er jo lidt underligt, at noget så simpelt som en tøjfabrikation skal være anledning til, at man skal til at bryde forsvarsforlig, eller man skal til at indlægge vetoret for enkelte partier. Der kan ikke være ret meget forsvarspolitik i Statens Konfektion, og som forsvarsministeren jo ganske rigtigt redegjorde for, og som vi også selv har redegjort for i vores bemærkninger, så er det jo nærmest en historisk tilfældighed, at Statens Konfektion i øjeblikket ligger under Forsvarsministeriet. Det kunne akkurat lige så godt have ligget under Indenrigsministeriet, Boligministeriet eller et hvilket som helst andet sted.

Derfor mener jeg, at det i bund og grund er en meget tynd kop te, der bliver serveret fra regeringens, fra Venstres og De Konservatives side. Man dækker sig med et figenblad, der er meget, meget småt, når man siger, at det er forsvarsforliget, der gør, at man knap nok ønsker at diskutere denne sag.

Så vil jeg gerne vende mig til SF's ordfører, for bortset fra mit eget partis ordfører var det jo faktisk lige ved, at det var SF's ordfører, der var mest positiv over for tanken. Ganske vist gjorde hr. Jes Lunde nogle bemærkninger om, at det kunne være interessant at prøve at lade virksomheden overtage af medarbejderne, og dertil kan jeg kun sige, at en sådan tanke ikke ligger Fremskridtspartiet fjernt.

Vi har med interesse noteret os en række af de solstrålehistorier, som fru Thatchers England og privatiseringsarbejdet derovre har resulteret i, hvor man har ladet statsvirksomheder overgå til medarbejderne, der så har drevet dem videre til ug og succes. Så den tanke ligger ikke Fremskridtspartiet fjernt, og det afspejler sig også i, at vi har beskrevet, oven i købet i nogle af vores væsentligste betingelser – det er ikke engang et forslag, det er en betingelse – at 20 pct. af aktierne skal tilbydes medarbejderne. Men hvis SF mener, at den procentsats er for lav, er vi bestemt til at snakke med, hvad det angår.

Vi er til gengæld ikke til at snakke med, når der fra Socialdemokratiets side bliver sagt, at hvis man skal lave om på Statens Konfektion, så skal det være et selskab, der helt eller overvejende ejes af staten. Jamen så er der ingen grund til at gøre noget. Når det gælder de statslige aktieselskaber, er der vist kun eksempler på, at det går galt, når man gør det. Lad mig i flæng nævne DONG og A/S Storebæltsforbindelsen som eksempler på, hvor galt det går, når man laver disse statslige aktieselskaber. Det er vi ikke parat til. Så vil vi langt hellere følge SF's idé om at lade medarbejderne få mulighed for at drive virksomheden kløgtigt videre.

Så vil jeg vende tilbage til spørgsmålet om, hvorfor vi har fremsat forslaget. Det er, fordi vi i Fremskridtspartiet er meget bekymrede over den udvikling, der er i statens gældspost. Jeg har sagt det før og håber, at jeg på et eller andet tidspunkt kan blive fritaget for at skulle sige det, jeg nu siger, men Fremskridtspartiet er fortsat det eneste parti i Folketinget, der fremsætter forslag om, hvordan man kan få afviklet statens gæld. Ingen andre partier, heller ikke regeringspartierne eller regeringen, interesserer sig for det spørgsmål.

Men det interesserer os, for i 1991 bruger vi 20 pct. af alt, hvad der kommer ind i skatter og afgifter til noget så fuldstændig tåbeligt som betaling af renter. Det står ganske vist langt omme i finansloven, men for dem, der vil slå efter, står det i § 37. Det bekymrer os, at staten har så store gældsforpligtelser, at så store dele af statens indkomster – penge, som folk surt har sammenkrabet i form af hårdt arbejde – skal gå til at betale renter.

Derfor vil vi gerne have mulighed for at få afdraget den betydelige statsgæld. Dette er i den